

K6176

Всё время

№ 6

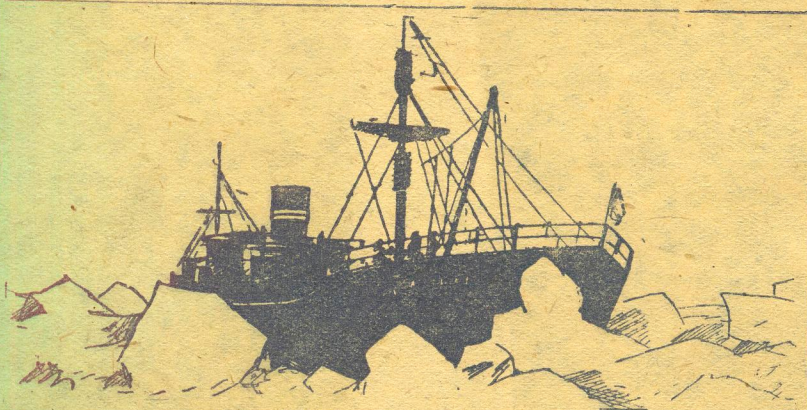

Командир літака АНТ - 4 ком-
сомолец Ляпидевський, що
врятував жінок і дітей з табо-
ра чельюскінців

ЧЕЛЮСКІНЦЯМ

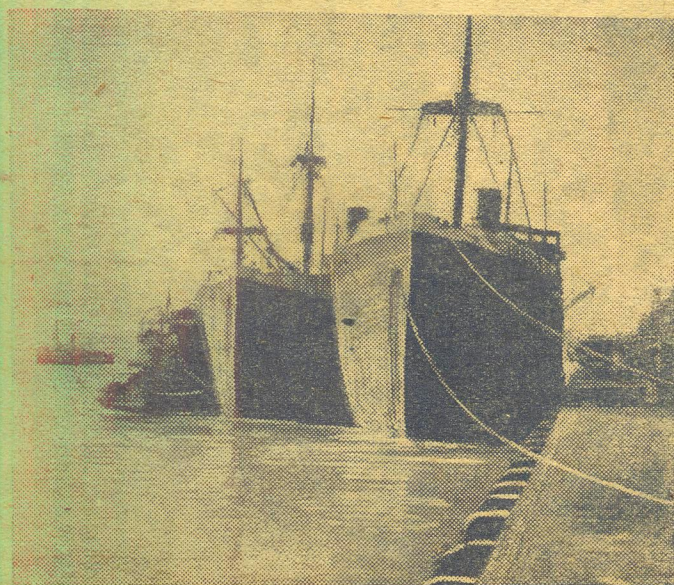

„Челюскін“ під час одної з навал криги

Карта польоту рятувальних літаків, що ви-
летіли непосредньо з Хабаровська

П Р И В І Т

Пароплав „Смоленск“, що приставив на Камчатку літаки і інші
рятувальні з собою

Г Е Р О Я М

63 РОКИ ПАРИЗЬКОЇ КОМУНИ

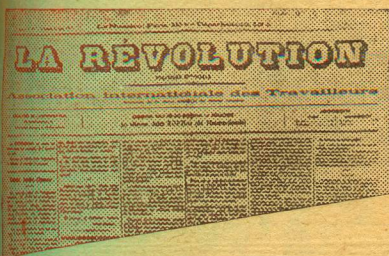
Шістдесят три роки тому увесь світ облетіла нечувана звістка — на вулицях Вавилона сучасності Парижа, зрадженого «урядом національної оборони», виникла комуна — перша в світі держава пролетаріату.

Вона провіснувала недовго, ця держава паризьких пролетарів. Не мавши єдиної керівної партії, не розуміючи єдиної — правильної революційної тактики — безупинного наступу, давши змогу об'єднаним силам версальського уряду Тьєра і шереметних армій Бімарка оточити Париж, Комуна впала, не зважаючи на героїчну, вишлятку відважну боротьбу комунарів.

72 дні життя, боротьби і економічно-господарської діяльності Комуни залишили трудящому людству незлічені скарби революційного досвіду. Навіть самі помилки, історичні помилки уряду Паризької Комуни стали прекрасною наукою для тих борців, що піднесли знову політичній кров'ю героїв прапор паризьких пролетарів.

Відзначаючи найбільшу воєнну помилку Комуни, Марко писав ще перших же днів після повстання:

«Треба було зараз таки йти на Версаль. Момент прогавили через Велико-

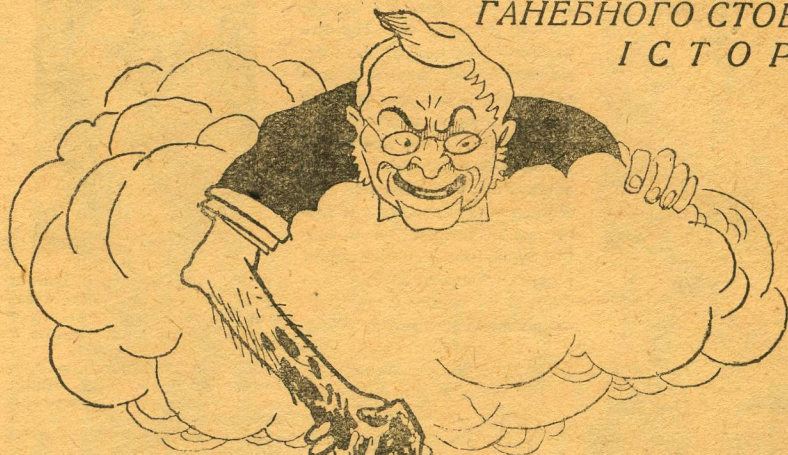
Один з органів паризьких комунарів

душність. Не хотіли починати громадянської війни, піби то потворний виронок Тьєр не почав її вже своєю спробою обеззброїти Париж».

Керований Леніним - Сталіним та вишартованою ними партією більшовиків пролетаріат Петрограда і цілої Росії 1917 року не повторив фатальних помилок Комуни. І розбивши в прикорні і до ноги усі спроби контрреволюції, пролетаріат країни Рад проніс прапор Паризьких Комунарів до великої доби другої п'ятирічки, коли гравий Ленінів учень тов. Сталін веде нас до побудови безкласового соціалістичного суспільства. Прапор Паризьких Комунарів майорить над світовою пролетарською армією, яка готує свої лави до великого штурму капіталізму.

«Париж робітників з його Комуною, — говорив Маркс, — завжди шануватимуть як славного провісника нового суспільства. Його мученики створили собі пам'ятника в великому серці робітничого класу. Його катів історія уже тепер привоздила до того ганебного стовпа, від якого їх не годні будувати новітні усі понівескі молитви».

ЗУСТРІЧ БІЛЯ ГАНЕБНОГО СТОВПА ІСТОРІЇ

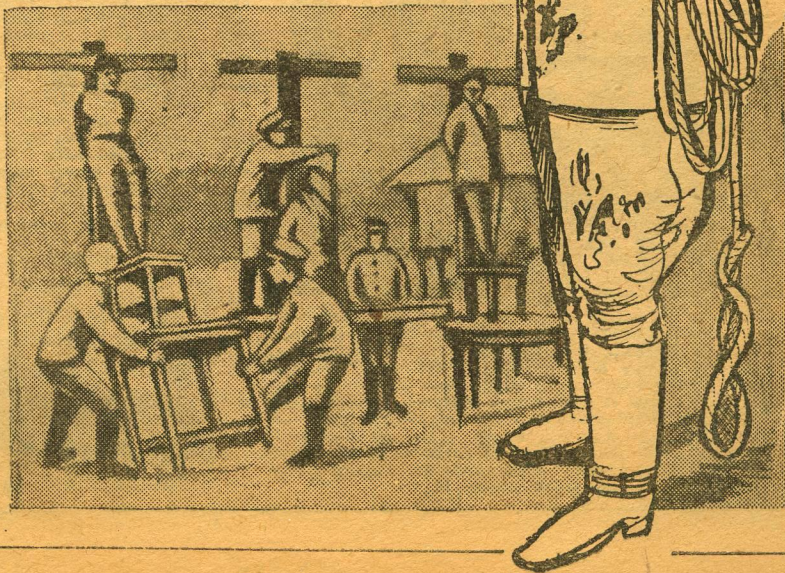
ЦЕНТРАЛЬНА НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

М 542

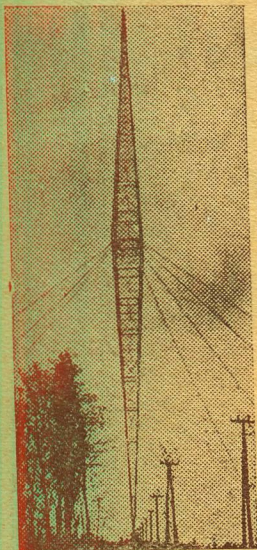
Тьєр:

— З вас буде толк, шановний пане Фею, якщо... якщо віденські пролетарі не візьмуть прикладу з іншої комуни — з СРСР.

М а л о н о к - х у д .
О . К О З Ю Р Е Н К А

У Г О Р Щ И Н А

Висока хвиля пошлості. Хто не знає ігрової і безтурботної музики, що брешить радіом з Будапешту. Шантанно-кабаретні звуки розносяться по ефіру, вдаряючи по серцях ситих і самовдоволених мішан. І ось для поширення цієї музичної пошлості збудовано в Будапешті найбільшу в світі радіошоглу заввишки 315 метрів. На 15 метрів будівники „переплигнули“ Ейфелеву вежу. Щогла спирається на круглу фарфорову чашку діаметром три фути, але з дуже тонкими стінками — тільки три дюйми. Уся споруда важить 580 тонн. Задум і виконання такої вежі являє безперечно великий технічний інтерес.

Кредитування торгівлі з СРСР після відновлення взаємин між обома країнами стало велим актуальною темою в США.

Ділові кола наполягають на тому, щоб цю справу якнайшвидше розв'язали і тим самим забезпечили широкий приплив радянських замовлень. Кілька десятків найрупніших фірм вже висловили своє бажання спродати за прийнятними цінами великі партії товарів, на які є попит в СРСР.

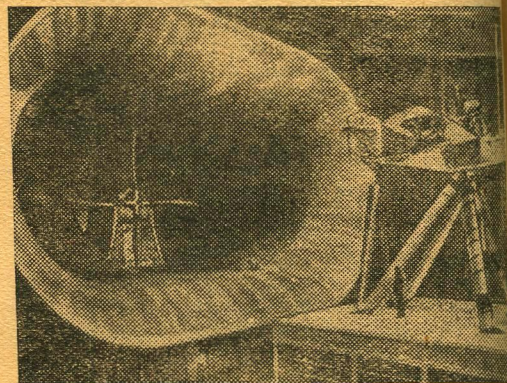
На фоті: Джес Джонс, один із керівників американських фінансів, голова так званої реконструктивної корпорації.

С Ш

Шторм у трубі. Для випробування нових авіоконструкцій військове міністерство США спорудило в Ленглей-Сіті (штат Віргінія) величезну устатку, так звану аеродинамічну трубу. Два мотори, потужністю на 4 тис. кіньських сил кожен, створюють з допомогою велетенських пропелерів повітряний потік швид-

кістю до 50 метрів на секунду. Тут можна вивірити і швидкість літака і окремі його частини, встановивши їхню „поділку“ в найнесприятливіших умовах, які можуть трапитися під час льоту.

На фоті: внутрішній вигляд аеродинамічної труби в Ленглей-Сіті.

Е С Т О Н І Я

Розенберг не забуває батьківщину. В своїй настирливій ідеї пробитись на Схід німецький фашизм виявив особливий інт-рес до маленької двомільйонної Естонії, що являє собою зручний плацдарм для розгортання проти-радянських сил.

За прямими директивами з берлінського центру на чолі А. Г. Розенбергом, що до речі походить з Ревеля, фашистська спілка т. зв. „ветеранів“ наполягла на племісциті, який наділив президента необмеженими правами. І забором мають відбутися вибори президента.

На фоті: теперішній президент Пяст, один із кандидатів на фашистського диктатора Естонії.

Червоне місто. В місті Кросбі штату Мінезота на виборах мера кандидатура комуністів здавалася несприятливою, позбавленою шансів на успіх. А тим часом комуністи зібрали понад третину всіх поданих голосів. Це перший в історії США випадок, коли комуністи здобувають більшість у цілому місті і на посаду мера обрано робітника, відданого революційним ідеалам.

На фоті: мер комуніст Еміль Нігор (в центрі) з товаришами — комуністичними активістами міста Кросбі.

А Н Г Л І Я

Люди і техніка. Генерал Фуллера дехто вважав за чудака. Його думки про потребу відмовитись від великих армій і перейти до невеличких ударних груп цілком механізованих і моторизованих частин піддавались суворій критиці у військовій літературі. До його голосу прислухались „остільки-осілки“, відкидаючи загальну схему, але беручи з неї окремі принципи. Тепер уже слід визнати за безперечно неминуче, що поряд могутніх моторизованих поєднань існують і „масові“ армії, що й собі будуть густо насичені технічними засобами бою. Та коли Фуллер де в чому помилявся, то помилки ці були зовсім не випадкові. Його стопроцентно-механізаторські ідеї є відбитком того страху, який на-

ганяє на буржуазію сама думка про неминучість поглинати до армії мільйони трудящих, що на них не можна покластися. Фуллер намагався відшукати такий варіант, що звільнив би панівні класи від постійного тиску солдатської маси. Заколоту в капіталістичних арміях 1917-18 року у всіх ще на пам'яті, а перспективи в разі війни проти СРСР ще гірші. Ось у чому зерно Фуллерових теорій, що про нього ніколи не згадують прилюдно, але тим настирливіш думують у штабах імперіалістичних армій.

На фоті: генерал Фуллер (згорі) і новітнє судно англійського флоту — сітковий загороджувач „Гарднан“, пристосований для боротьби проти підводних човнів.

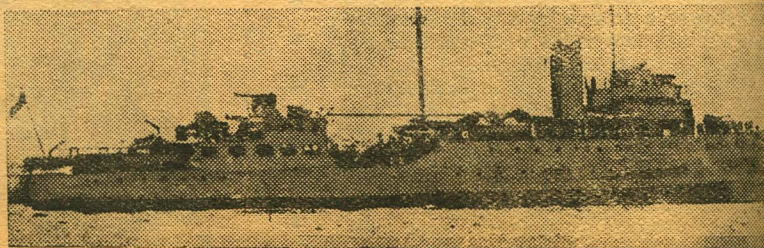
Ф Р А Н Ц І Я

Розважатись за всяку ціну — ось написана програма французької буржуазії. Що тугіше стискує країну петля економічної кризи і соціальних розрухів, то ширше розмаху набирають пишні свята і бенкети панівних класів. Карнавали і маскаради змінюються з калейдоскопічною швидкістю. Величезні гроші витра-

чають на те, щоб створити видимість веселощів. Близько 5 мільйонів франків коштував, приміром, весняний карнавал у Ніцці, куди широчезна реклама зазивала і марнотратних чужоземних туристів.

На фоті: вишпалена постать „карнавального принца“, що відкриває розгульний похід вулицями Ніцці.

Кат вієнських робітників віце-канцлер Еміль Фік

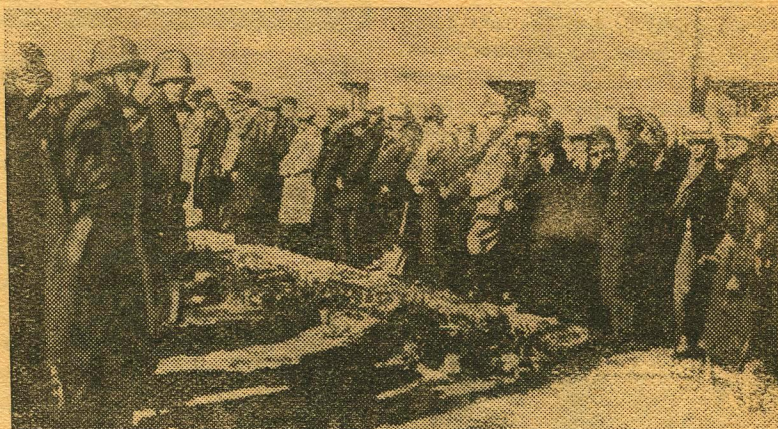
НЕЗАБУТНІ ЛЮТНЕВІ ДНІ У ВІДНІ

„Повстання могло і не бути. Якби Дольфус виявив почуття політичної реальності, пожежу можна було б ліквідувати. Не

віч-на-віч з озброєними робітниками. Отто Бауер і інші не змогли загасити руху, як вони це зробили в пам'ятні липневі дні 1927 року. Але зате, всією своєю попередньою діяльністю, вони допомагали живим псам австрійського фашизму роззброїти й дезоргані-

Але ж далеко не всі лідери соціал-демократії встигли вчасно повтікати до Чехословаччини. Чимало з них лишилося в країні в дні боїв. І вони виконували іншу функцію: з своїх «командних постів» притамувати удар робітництва, стримувати його волю до збройного повстання, розладнати лави борців у вирішальний момент.

Полонені повстанці-робітники з Флорідсдорфу у дворі поліційного комісаріату

наша вина в тому, що події набрали грізної розв'язки». Вони мають рацію жовті писаки з «Арбейтер Цейтунг», автори наведених рядків! Їхня совість абсолютно чиста перед фашизованою буржуазією. Вони зробили все від них залежне, щоб загасити полум'я пролетарського виступу. Це розуміють усі: і уряд, який тільки про око людське створює видимість переслідувань соціал-фашизму, і самі робітники, що з помоста шибениць кленуть тричі зрадницьких ватажків.

Класичним документом зрадництва соціал-демократів лишається в історії пролетарського руху заяви соціал-фашистських лідерів, зроблені ще під гуркіт невщухлої у Відні, Граці й Ліпці канонади. «Неймовірно лівий» теоретик

зувати пролетарські лави. Це ж саме керівництво австрійської соціал-демократії благословило вилучення зброї

«Стратегія» зрадників - командирів вичерпувалась коротеньким словом «не». Не виходити за межі робітничих кварталів, не нападати на військові частини, не продиратись до центральних пунктів зосередження ворога, не стріляти, коли ворог ще тільки гуртує сили.

Годі й говорити про якусь погодженість і цілеспрямованість в діях окремих пролетарських загонів. Кожне передмістя билось на свій страх і ризик. Ворожий штаб міг скеровувати удари в першому - ліпшому напрямі не боячись того, що зазнає нападу від су-м'яних повсталих районів.

Довготривалий опір розрізнених і розпорошених робітників можна пояснити тільки їхньою винятковою мужністю. «Робітники бились як леви» — писав кореспондент буржуазної газети «Манчестер Гардієн». «Я здивований завзяттям повсталих марксистів», вторив йому і керівник кривавої розправи, лідер фашистського хеймверу Шта-ремберг.

Епізоди збройної боротьби у Відні і Штейєрі, у Граці й Ліпці знесмертили імена пролетарських борців. Героїчною легендою віє від опису кипучої енергії одного з ва-

Один із соціал-фашистських зрадників довгочасний бургомістр м. Відня Карл Зейц

Групи робітників захищають під час оборони будинку ім. Карла маркса у Відні

Отто Бауер і «главоверх», що дезертував у розпалі бою, Юліус Дейч, повідомили світові про те, з якою самовідданістю вони боролись проти пролетаріату, яких зусиль вони приклали на те, щоб розчулити твердокам'яного Дольфуса і випрохати для себе місце на зап'ятках фашистської колесниці ціною повної самоліквідації всіх пролетарських організацій.

Отто Бауер обурений з боїв, з пром'янской війни, що тиждень точилася в усіх пролетарських центрах Австрії. Одне діло підтримувати репутацію «встромарксизму», як «найлівоїшої» формації світового соціал-фашизму і зовсім друге — опинитись

в робітників, воно ж кинуло лозунг підкоритися постанові про розпуск шуцбунду.

З свого прекрасного чехословацького «далека» мерзенна група дезертирів мудрує тепер на тему про те, як було б добре, якби Дольфус пристав на їхні пропозиції і дав би їм місце у «корпоративній» державі. Шибениці з тілами мужніх оборонців барикад кидають зловісну тінь на зруйновані робітничі будинки, зойки тисяч катованих доносяться з фашистських тюрем, догорають попелища робітничих жител, а соціал-фашистське гайвороння вже кружляє по кривавих слідах, розшукуючи для себе потайну лавівку.

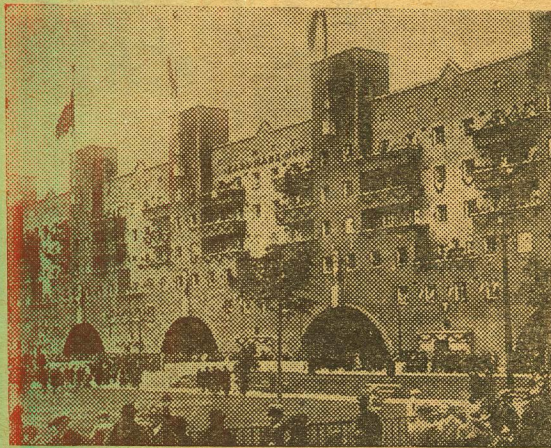
тажків робітничих загонів Валліша. Цей рядовий, нічим до того не відзначений скромний борець шість разів водив у Штейері в атаку своїх вірних співтоваришів. Його хист військового організатора і приклад особистої відваги забезпечили перемогу, щоправда кількадеденну, у важливому промисловому центрі країни. Розбивши на голову вдвое численніший загін хеймверу, Валліш віддав наказ рушати на Відень, на допомогу тамшнім оборонцям барикад. І тільки звістка про припинення боїв у столиці змусила його відвести своїх бійців у гори, де ще кілька днів точилася партизанська війна.

Залишки барикади з бочок, старого заліза і т. п. в О т т а к р и н г у

Щасливо почате дружнє співробітництво СРСР і США розвивається і далі на користь зміцнення загального миру. Значну роль в цьому на думку американської преси відіграє вдало підібраний склад повноважних представників обох країн: Т. Трояновського, радянського посла в Вашингтоні і п. Вільяма Буллита, посла США в Москві.

Великий робітничий будинок, так званий Карл-Маркс-Гоф, де відбувались особливо запеклі бої.

На цьому рідкому прикладі успішного подолання ворога видно, які величезні були шанси на перемогу пролетарських сил. Хіба це випадково, що навіть у цих районах, де повстали були майже беззбройні, військо продиралось крізь барикади тільки після кількохразових атак і з тяжкими втратами. Відомий випадок, коли десяток-другий дружинників стримували натиск моторизованої частини урядового війська протягом цілої доби. Жінки кидали каміння з вікон, пілєтки брали на приціл фашистських гвардійців з допотопних мислівських рушниць, безперервно торохкотів з-за наспіх спорудженої барикади єдиний кулемет, що його відбили в суміжному поліційському участку робітники.

Так билися віденські робітники, зраджувані соціал-фашистськими водіями, позбавлені командирів, стиснуті й розбиті по одинці кривавою реакцією, що спиралася на

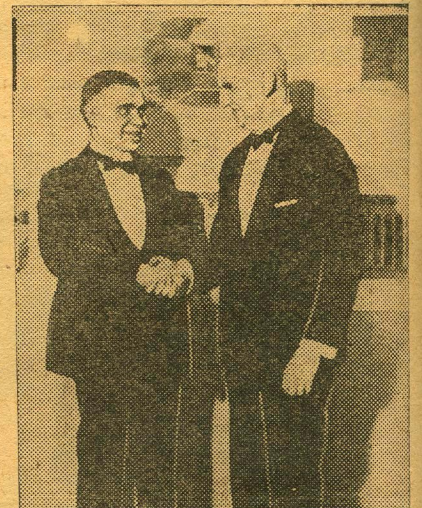
співчуття й допомогу цілого капіталістичного світу. Адже відомо що на угорському й італійському кордонах вже зосереджувались інтервенціоністські частини, що збройне втручання імперіалістів було вже принципово вирішено. Про це відверто писала буржуазна преса, яка порівнювала створену ситуацію в Австрії з облогою Парижу 1871 р., нагадуючи про ту підмогу, що подали прусаки Тьєрові для придушення Паризької комуни.

Світова буржуазія зітхнула з полегшенням. Повстання пролетарського Відня придушене. Але марна є радість катів. Віденські барикади довели всю справедливість Сталінових слів: «ідея штурму зріє в свідомості мас». Штурмуючи, робітничий клас об'єднується під прапором Комінтерна, а під цим прапором він переможе і напевно!

М. ФЕЩЕНКО.

Військовий патруль перед робітничим будинком, що його захопило урядове військо.

На фотках кілька моментів з життя першого радянського повпредства в США. Згори вниз: тов. Трояновський (праворуч) в супроводі радника повпредства т. Свірьського після чергової розмови з журналістами. — Тов. Трояновський на відкритті музею новітнього мистецтва в Нью-Йорку вітає директора музею К. Гудіра. — Ремонт в будинку повпредства.

БУРЕВІСНИКИ РЕВОЛЮЦІЙНОГО ШТУРМУ

У Франції, яку „соціалісти“ називають „останньою траншеєю демократії“ провадиться скажений наступ фашистської реакції. Розвал версальської системи, величезне загострення всіх імперіалістичних суперечностей, прихід до влади у Німеччині гітлеризма під прапором війни і реванша, поглиблення кризи і поруч з цим швидке революціонізування мас прискорює фашизацію французької буржуазії, перехід її до терористичних методів панування. У готуванні воєннофашистської диктатури французькі соціал-фашисти відіграють ту саму зрадницьку роль, що і їхні німецькі колеги — Зеве-рінґи і Брауни, а ліво-буржуазні партії радикалів і радикал-соціалістів виконують роботу Брюнінгів і Шлейхерів. Під крильцем ліво-буржуазних урядів і їхніх соціал-фашистських спільників буїно розквітли такі воєнно-фашистські організації, як „вогневий хрест“, „французька солідарність“, „патріотична молодь“, „аграрна партія“ і інші.

Використавши, як привід, грандіозну аферу Ставицького, що викрила нечу-вачу продажність державного апарату і буржуазних партій, французький фа-шизм вивів свої банди на вулиці, щоб захопити владу. Під захистом поліції фашисти зробили спробу атакувати парламент. Ліво-буржуазний уряд Даладье негайно пішов у відставку. Йому на зміну прийшов уряд „націо-нального єднання“ на чолі з Гастоном Думергом. До складу цього уряду ввій-шли представники воєнничої фашист-ської реакції поруч з кількома ради-калами і „неосоціалістом“ Марке. Всі партії французької буржуазії від пред-ставників III Інтернаціонала до партій крайньої реакції об'єдналися. До ново-го уряду, який прийшов до влади під демагогічним гаслом „боротьби з про-дажністю“, ввійшли такі брудом афер-вимагані ділки, як Тардье. Більше то-

го: розслідування виявило, що Тардье і інший міністр — Флянден самі при-четні до афер Ставицького.

Від Даладье до Думерга, від Думерга до якогось французького Гітлера — та-кий політичний маршрут французької

Новий воєнний міністр Петен нагороджує поліцій-них офіцерів, що виявили особливу нещадність в боротьбі проти комуністичних робітників

буржуазії. Але наступ фашистської реакції наткнувся на могутній контр-наступ французького пролетаріата. Наука політики „меншого лиха“ в Німеччині не була мар-ною для французьких робітників. Уже другого дня після фашист-ського виступу, 7-го лютого паризькі робітники під керів-ництвом компартії пішли на на барикади. Під час вуличних боїв 7—9-го лютого убито 8 і поранено сотні робітників. 12-го лютого французькі робітники провели найбільший в історії Франції політичний страйк під гаслом боротьби з фашизмом. Цього дня страйкувало 4 міль-йони робітників, півтора міль-йони вийшло на вулицю під прапором єдиного анти-фашист-ського фронту.

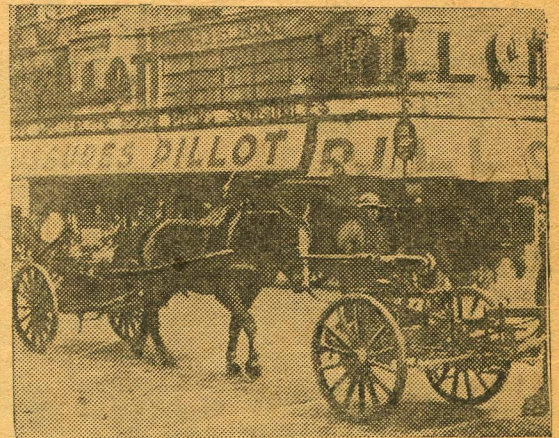
Усі намагання соціал-фаши-стів політично вихолостити мо-гутній антифашистський рух

мас, поверну-ти його в річище бо-ротьби за парламентсь-ку „демокра-тію“ пов-нотою про-валились.

Пролетар-ські маси чимраз ясніше розуміють, що пере-можна боротьба проти фашизму мож-лива лише під бойовим прапором ком-партії, що єдиний путь робітничого класу — це путь боротьби за пролетарську диктатуру. Гасла „хай живуть ради“, „хай живе СРСР“ звучали в ці дні з краю в край по всій Франції. Очоливши ан-тифашистський рух мас, викриваючи ганебне зрадництво соціал-фашист-ських лідерів, компартія Франції не-втомно кує єдиний бойовий пролетар-ський фронт, і цей фронт поширюєть-ся і кріпне день-у-день. Близкучий успіх загального страйку вплив нову

Гастон Думерг, голова уря-ду „національного єднання“

Вважаючи поліцейські сили для розправи з робітни-чими демонстраціями за недостатні, новий уряд увів до Парижу загони колоніального війська. На фоті: кулеметний патруль на вулицях Парижу

Революційна комуністична демонстрація на-майдані Згоди у Парижі. На другому плані вид-но кінний загін жандармів, що виставлені проти де-мо-н-с-т-р-а-н-т-ів

енергію в серця французьких робітни-ків. Похорони убитих робітників шере-творились на грандіозну демонстрацію коло Опіни Комунарів, у якій взяло участь 200 тис. комуністичних, соціал-демократичних і теорганізованих ро-бітників.

Події у Франції показали, що фран-цузький пролетаріат не дасть заплати себе в ярмо фашистської диктатури. Вони свідчать про піднесення револю-ційної хвилі у всьому світі. Вони сиг-налізують, що наближається час непере-можного революційного штурму.

С. РОЛІН.

В И Н А Х І Д М а л ю н о к Ж у р а в и ц ь к о г о

I.

Щовечора Пархоменко працював уперто й не помічав, як до вікон чорним килимом притулюлася ніч. Він вирішив обов'язково до початку виробництва закінчити винахід.

На нього бо чекали всі.

І тільки колишній його начальник Тритузний скептично ставився до роботи Пархоменка. Власне, жили вони між собою мирно й тихо доти, доки Пархоменко не заговорив на одній із виробничих нарад про свій винахід.

Того вечора, скупий на слова, головний інженер Штольман похвалив задум майстра, і тільки Тритузний, не підводячись з лави, ідко й глузливо крикнув:

— Вигадки!

Того вечора, вперше за сім років вони вийшли з клубу, не обмінявшись думками (йі не поговоривши про власні справи).

Ранком хемік Петренко псвернув остаточно виправлений рисунок апарату і Пархоменко рішив закінчити сьогодні обробку головної деталі. І от, він після роботи йде до модельної. Настрій йому хороший, радісний.

Відчинивши двері, він підійшов до шафи, закрив у щілину замка ключ. Але рука застигла і тривожна тінь лягла йому на лице. Замок був зламаний. Пархоменко стояв біля шафи боячись розчинити її, бо чекав, що побачить на полицях пошматоване тіло свого винаходу, або ще гірше. Його зовсім не буде там.

Потім, рвучко потягнув двері, побачив: на полицях лежали частини в такому ж самому порядку, як він розіклав їх учора. Полегшено відхнувшись, обшукуючи руками кожну деталь. Все було ціле, тільки головний стрижень з якимись чудернацькими кінцями лежав на другій полиці, тоді, коли Пархоменко добре пам'ятає, що він поклав його на самий низ.

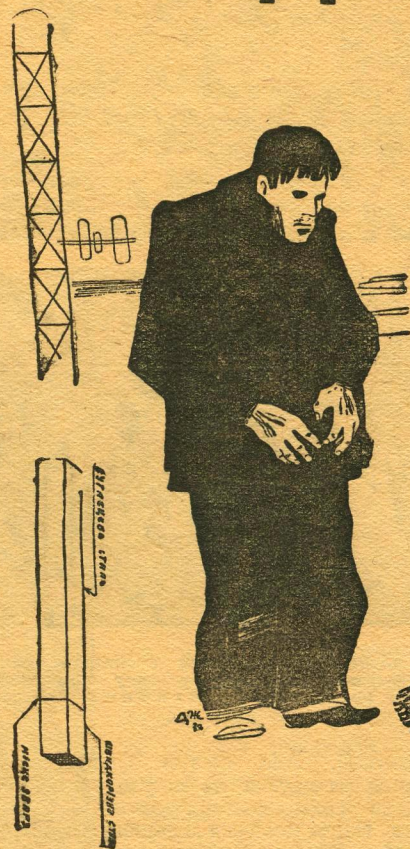
— Значить тут хтось був... — кружляли сплосхані думки. — Хто ж цей злочинець? — питав себе Пархоменко. — Був, зламав замок, нічого не зачепив, — яка ж була його мета? — Тисячі відповідей блукали в його голові, але Пархоменко злісно відкидав їх, не маючи можливості зупинитися хоча б на одній. — Невже ж він хотів ознайомитись із винаходом, щоб використати його для себе. Але це ж краще зробити через рисунок. Значить лишається одне, — прийшов до висновку майстер: — він хотів зруйнувати винахід... — Чого ж не зруйнував?

Пархоменко нерується. Він почував, що сьогодні працювати не зможе і, приладнавши нового замка, уперше за два місяці покинув майстерню, коли ще промені сонця заглядали у широкіх вікнах цукроварні ясні вогнища.

— Ти? — здивовано запитала дружина. — Чого так рано?

Але Пархоменко, не скидаючи брудного одягу, мовчки сів на стілець.

Дружина тривожно дивилася на нього ніби хотіла по стурбованому обличчю відгадати, чому він такий схвилюваний. Боялася запитати, бо здавалося,

... Пархоменко згорбився, очі в підлогу
м о в ч а в...

що у відповідь скаже щось жахливе, і тому застигла в напруженому чеканні.

II.

Світло від електричної лампи блискучим сльвом заливає кімнату, спить зір і це драгує Тритузного. Він виключає світло, підходить до вікна, спирається ліктями на лутку. За вікном ніч ласкава, оксамитова й де-не-де на її чорному килимі квітнуть ліхтарі. З сусідньої кімнати доноситься дуже хриплий, всо нахабно порушує мрійну тишу, нагадує Тритузному про щось непримемне й перешкоджає думати. Він зачинає щільно двері й знов підходить до вікна.

— Так, говорить сам до себе, — значить я — рвач, — і злісна посмішка ледве вигинає міцно стиснуті вуста. Тритузний на мить пригадує, як сьогодні перед усім цехом помічник директора засперечався з ним через ремонт пресів. На ремонт здавали їх відрядно і Тритузний запросив дев'яност карбованців тоді, коли за розцінками належало сімсот.

Помічник директора довго сварився, настирливо доводив майстрові, що такий вчинок з його боку нехороший, зрештою терпець урвався і він крикнув на весь цех так, що почули всі робітники:

— Ви рвач, Тритузний! Я передам ремонт бригаді Пархоменка.

Слова ці вогнем опалили Тритузного і в щі мить, коли він пригадує їх, міцно стискує руками скроні. Пархоменкова бригада взялася ремонтувати пре-

си. Цього вже Тритузний не міг потерпіти. Вся надія підробити зайвих діст карбованців, щоб мати можливість докінчити будувати свій будинок, загинула. Вже багато років складав Тритузний карбованець до карбованця, багато років пестив мрію, що там, за цукроварнею на латці землі, він збудує власний будинок, навколо посадить яблуні й заживе спокійно й безтурботно. І рік за роком Тритузний втілював свою мрію в дійсність. Будинок бувався, ріс і лишилося небагато, щоб закінчити його: вставити двері, вікна, обмазати.

Знову цей Пархоменко, знову він стає на перешкоді. Адже недавно цей самий Пархоменко працював у нього, Тритузного за помічника, а тепер випередив. Турбує Тритузного, і те, що Пархоменко став винахідником, і те, що до нього з повагою ставляться інженери й робітники.

— І хто міг подумати, — злісно мим-

рить під ніс Тритузний, — що із цього хлопця вийде такий майстер? Вчив я тебе... — Власне тут Тритузний почував, що він не зовсім правий, але

злість накопичувалася і сліпила його. Спочатку він думав, що дійсно з Пархоменка нічого не вийде, але сьогодні, Тритузний зпервованс повів плечима і срібляста голова здригнула, — сьогодні він впевнився, що задум Пархоменка не вигадка. Правда, його вчинок не зовсім чесний, але к чорту тут чесність, коли тебе вибивають з колії тихого мирного життя. Хто ж знав, що цей чортяка Пархоменко, якому й тридцять ще нема, здатний на такі речі?

Ввижалося, що успіхи Пархоменка наближають до загибелі авторитет Тритузного, вибивають його з місця в житті, яке він завоював протягом багатьох років.

III.

Перед тим, як іти на роботу, Пархоменко завжди зупиняється на хвилину перед календарем, не кваплячись одриває листок, швидко перебігає очима зворотний бік і ховає в шухляду. Звичка ця в нього давня. Але раніш він листки кидав на підлогу, а тепер зберігає. В шухляді їх сорок три. Він щодня лічить їх.

Листки — дні.

Одрівав листок, минув день. Їх сорок три. Сьогодні сорок четвертий.

Сорок чотирьох Пархоменко працює над винаходом, що зосталося двадцять.

— Двадцять, — учалося промовляє він і виходить із хати.

Йшла осінь. А в цукроварні весна: сонцем б'є електричне сльво. Скоро загудуть гудки і почнеться робота.

Пархоменко працював уперто, працював перемоги. Але в колі метушливих і заповнених вщерть працею днів на мить вирішала згадка про те, що чийсь чужі руки гримали деталі винаходу, що хтось чужий цікавився ним і це не

ривало Пархоменка. В голові стриміла настирлива думка.

— Це він...

IV.

Пархоменко тріпотів рукою по чолі, витер піт. З цехів доносилися домішні брязкіт моторів.

— О-о, — зойкнув боляче Пархоменко і рвучко повернувся до вікна. Рама була зламана. Те «о-о» розірвало тишу, — і назустріч у цех вискочив слюсар Хвиля, крикнув:

— Хлопці, біда! Пархоменків апарат зламано...

Цех захвилювався. Станки переходили на холосту трансмісію. Люди квапились до модельної.

Через кілька хвилин про це знала вся цукроварня. Пархоменко згорбився, очі в підлогу, мовчав. Хвилини здавалися неймовірно довгими.

— П'ятдесят сім, — ледве чутише шепотів він.

На нього стурбовано дивився інженер Штольман.

— Товаришу Пархоменко, — промовив він тихо й щиро, — ви не турбуйтеся. Я зараз же призначу бригаду, яка за декілька днів під вашим керівництвом зробить новий апарат. Я сам допомогати буду... Ви не хвилюйтеся.

— Але ж п'ятдесят сім! розумієте, п'ятдесят сім днів!

— Я розумію, дуже добре розумію... Злочинця ми викриємо, — і Штольман поклав руку на майстрове плече, стискаючи підштовхуючи його до дверей.

— Ні... я не піду. Я мушу знати хто... — не закінчив, бо поглядом наткнувся на чорну пару очей.

Тригузний витримав погляд Пархоменка й поволі вийшов з модельної. Тоді Пархоменко глянув собі під ноги. Серед уламків винаходу лежало щось кругле блискуче, швидко зігнувся й підняв. Хвилину розглядав, а потому ще схвилюваний вибіг із майстерні.

V

Для Тригузного час—розпечене залізо. Адже в слюсарні вже третій день над апаратом працює ціла бригада. Пархоменко й не виходить звідтіля. Він од пережитого осунувся і на скронях йому де-не-де виблискують срібні волосинки.

Увечері після гудка зустрілися на мокрій жужелиці, стали обидва, хоч і не думали ставати. Обпалили один одного суворими поглядами, але мовчали. Пархоменко хвилюючись показав Тригузному гаманець, потім поволі відкрив його і в отворі щось блиснуло. Тригузний глянув; кров заходила в скронях.

Навколо панувала осіння тиша.

«Як це я тоді загубив. А втім, хто знає, нехай доведе, що це мій» — думав Тригузний, та пригадав, що на перстні було написано його прізвище.

— Це ви зламали? — спитав Пархоменко.

Тригузний лютує:

— Я! Іди й заявляй...

— Я піду. Тепер я впевнився... Завтра мій апарат працюватиме. Але на-

віщо ви це зробили? Це ж шкода не особисто мені, а для всього заводу...

Від цих тихих і суворих слів Тригузному стало моторошно. Він бо чекав, криків, лайки. До такої розмови він не був підготовлений. Під ногами шелестіла мокра жужелиця, а до серця підкотилася нудьга. Мовчав.

— Наті! Цей доказ зайвий!

Тригузний відчув себе розгубленим і прибитим. Затиснувши міцно в долоні перстень, він п'яною ходою пішов додому.

Ішов і непомітно для себе опинився за цукроварнею біля свого недобудованого будинку, що стояв над узгір'ям, де внизу шуміла річка. Сів на прибі і замислився.

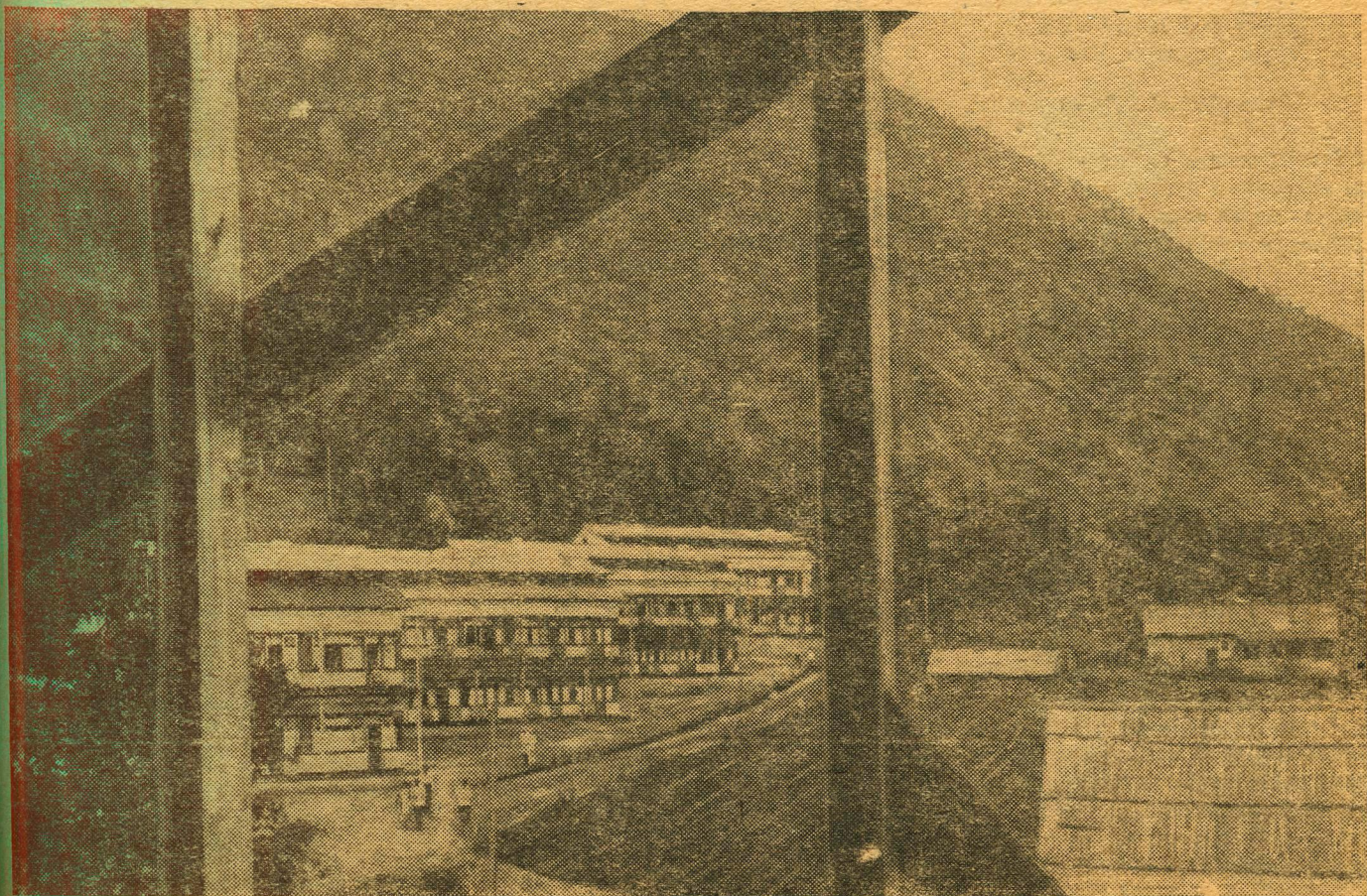
— Так, — промовив у голос, — тридцять п'ять років... Тридцять п'ять років за ради ось цього... — Будинок дивився на нього бльми вікон і беззубими отворами дверей. Тоді Тригузний злісно видавив: — Невже я помилюся?

VI

В цукроварні перевіряли апарат Пархоменка. Коли на транспортер з-під преса вискочила брикетка стислого сухого жому, який ще був мокрий і парував, гурт робітників залився веселим вигуком.

Апарат працював. По конвеєру рядками рухалися брикетки.

Тремтіли стрілки манометрів, а обабіч відзвонювали бадьору пісню поршні.

Починається літній курортний сезон. На фото — головна частина санаторія комісії сприяння вченим при РНК СРСР в районі Теберди

О. Л. ВОВЧЕНКО Б. О. Р. И. С. В. Е. Л. О. ПІСЕНЬКА НА РОЗІ Ц. У. К. К. Е. Р.

Колгосп "Красный трудовик" Васильківського району на Дніпропетровщині. Колгоспник-ударник тов. Краевой О. на проданий споживкооперації хліб — купив велосипед

*Пас у пана я телята,
був у пана самокат.
Іде ранком пан катитись —
полякає всіх телят,*

*...Лине вело, мов та птиця,
поруч вела плине тінь.
Шумлять шини, блищать
шпиці...
Дрінь-ділінь!... Дрінь-ділінь!...*

*Відтоді машина клята —
не виходила з думок,
часто-часто самоката
майстрував із паличок.*

*...Ляжу я, а вело сниться,
невідступно, мов та тінь:
лине, лине вело-птиця...
Дрінь-ділінь!... Дрінь-ділінь!...*

*Виріс, звісно, партизаном,
бо був змалку я батрак.
Як нагнали тоді пана —
покотився, мов курай.*

*...Вже й женився, а все сниться
увижається мені:
лине вело, мов та птиця...
Дрінь-ділінь!... Дрінь-ділінь!...*

*У колгоспі на відмінно
працював я літо все.
Продав лишків та поцінно
купив ще й велосипед.*

*...Лину, лину, мов та птиця,
поруч вела плине тінь.
Ні догнати, ні спинити...
Дрінь-ділінь!... Дрінь-ділінь!...*

НА РОЗІ БЕЗІМЕННОГО ПРОВУЛКУ

М а л ю н к и
худ. М. Корнева

I.

Він вирнув з під'їзду будинку Держпрому... На

одну мить... лише на одну мить його погляд затримався на мені. Потім він круто повернувся за ріг і швидко, широко ступаючи, подався вниз до зупинки автобуса. Так. Це його під лопатку підстрижена борода і довгий крючкуватий ніс... Я кинувся за ним... але він устиг спіястись на підніжок і автобус рушив.

Я зупинився на тротуарі. Він озирнувся в мій бік, і тоді я остаточно випінав ту саму бороду, що її вперше побачив понад 15 років тому, коли весняного квітневого дни, вилізши на стовп, я говорив на мітингу солдатів у одному із зруйнованих сіл України. Коли я сказав: «У дванадцятому році у нашій газеті «Звезда» вожді наші писали... із задніх лав хтось вигукнув: «Нічого було робити, то й писали... треба було діло робити». Вигук потонув у глухому гуді... Потім до трибуни пробрався офіцер з акуратно підстриженою борідкою, з крючкуватим носом, виперся на бочку і почав вигукувати так, як дають накази у військових частинах — загаюючи закінчення коротких фраз. Він закликав: «не вірте більшовикам, ідіть за Керенським і іншими чесними людьми рятувати державу і могутність матері Росії».

...Коли поли білої мантії гетьмана майорили над кров'ю степів України, я зустрів його на вулиці Одеси.

Озираючи крадькома перехрестя вулиць, я вирнув з двору. На перехресті було порожньо. Раптом одчинилися парадні двері і звідти вийшов офіцер з чорною, акуратно підстриженою борідкою і крючкуватим носом...

Він ішов назустріч мені.

— Ви? — сказав він ласково.

— Добридень, — відповів я і хотів було пройти повз нього...

Він зупинив мене. Його очі бігали по перехрестю, як і мої...

— Ви тут живете? — спитав я.

— І тут служу, в штабі...

— А ви?

— Я теж...

— Як теж?

Я добре зрозумів його «теж»...

— Заходьте, — сказав він, показуючи на сірий будинок. Буду радий.

— Добре.

І ми розширокалися.

Коли я повернувся за ріг, — почув позаду себе кроки... Я знав, що це він...

— Пригадав, — сказав він, торкаючи

— Скоро ми вставимо перо, — почув я розмову біля буфера а

мене за плече. Мені треба зайти до крамниці, — так що нам по дорозі.

— Еге, подумав я, — мацаючи вулицю, щоб чкурнути в прохідний двір. Різко повернувшись до нього, я відповів:

— Так, я до вас, капітане, сьогодні обов'язково зайду. А зараз я їду до хворого товариша, — ткнувши йому руку, я кинувся в прохідний двір. (Для роботи ми завжди обирали вулиці, де були прохідні двори).

Капітан, пройшовши не більш ста кроків, повернувся назад. Перейшов на протилежний бік. Оглянув пильно і безцеремонно будинок, потім зайшов у двір. Постояв посередині, щось розмірковуючи.

— Прохідний, — сказав він голосно і вилаявся...

З підвалу виліз двірник.

— Чого зволите, ваше благородіє?

— Нічого, — відповів грубо капітан. — Никаете тут! Вешпати б — тоді знаймете...

Двірник не зрозумів люті капітана. Взяв мітлу і пішов підмітати тротуар.

— Хто тут живе? — спитав капітан, проходячи повз двірника.

— Люди всякі, ваше благородіє.

— Знаю, що всякі, — огризнувся капітан. — Дурак!...

Нічого двірник не відповів, — «Краще не зчіпатись з ним» — подумав він і розлютовано почав мести мітлою під ногами людей, що снували тут.

Пізно вночі всі квартири обнишпорили солдатські патрулі, а в ресторані «Фаньконі», капітан розпитував інших офіцерів, що йому пощастило напасти на слід одного з більшовиків.

— Висліджу я його і всю шайку зламаю... Не сьогодні, так завтра. Обвіз я його, що називається круг пальця... По обіцяв зайти.

А в той час, коли капітан хвастав і коли солдат обходив квартири прохідного двору — ми випускали листівку, повідомляючи про те, що «на вулицях Одеси незабаром майтмуть Червоні прапори труда». ...Мене послали в Бірзуду для зв'язку з полтавськими загонами. Холодні теплушки зупинились поблизу вокзала. У формі епішловача ходив я від одного ватона до другого — в тушику була моя явка. На другій путі стояв військовий поїзд. Лінійні перетинали двоє офіцерів.

До мого вуха донеслося:

— Вони всюди і — треба вам сказати — хитрий народ. Виходжу я цими днями із своєї квартири, а назустріч мені один із їхньої шайки. Я його за комір, але він все таки нахивав п'ятами. Прямо таки із рук вислизнув...

— Да... — відповів другий.

Озираюсь. Бачу він, капітан з лопаткуватою борідкою і «крючкуватим» носом. Я засунув руку в кишеню і намаував револьвер... Потім подумав: «Що мені це дасть?» Обернув ліктар червоним склом усередину і пішов вздовж теплушок.

— Скоро ми вставимо перо, — почув я розмову двох солдатів коло буфера, — полетять їхні начальники.

Запримітили мене, замовкли.

— Вартуйте? — спитав я.

— Вартуємо...

— Вартуйте, вартуйте до слушного часу, — сказав я.

До теплушок підходило двоє офіцерів.

II.

Котилися полки на південь. Змінювались начальники і полководці. Чимраз менше залишалося у полках солдатів: вони повертались до своїх сіл. Їхні аргументи були короткі і ясні:

— Для чого ми будемо боронити офіцерню і генералів.

З одним з таких полків котився на південь і капітан з підстриженою під лопатку борідкою і довгим крючкуватим носом.

А потім, коли полки сідали на судна, він залишився на березі для зв'язку...

Сідала пиляка від кінських копит і тачанок. Капітан вислухував, видивлявся, доносив.

Доходили чутки, що в якомусь селі вирізали продзагін — капітан гладив бороду і при світлі тьмяної лампи питав — «донесення», які закінчувались — «скоро виступимо».

Чимраз рідше доходили до капітана чутки про розправи з продзаганами.

Зникли продзагони, — зникли не тому, що їх вирізала рука капітана, а тому, що історія сказала:

Ви вже не потрібні...

З Криму капітан шерейхав до одного українського міста. І звідти знову писав, повідомляв, проектував. Тепер він працював економістом — плановиком у тресті.

Він слідкував за роботою, за людьми.

— Подвійна бухгалтерія, — ухмилючись говорив він сам собі.

Трест послав його в столицю.

Не хотілось їхати сюди, бо на розі Пушкінської і безіменного провулка в саду стояв особняк, де він народився і виріс. Звідси він пішов на війну, тут 1917 року, коли прийшов у відпустку, присягався покінчити з більшовицьким розгардіашем.

Це було після того, як він «переміг» на мітингу більшовицького промовця, який вислизнув від його кулі зоряної літньої ночі. Я повертався з мітинга... тоді було багато цих мітингів після липневого повстання... Солдати вимагали більшовицьких промовців.

Вони (солдати) перетворюються на більшовиків тут таки перед очима...

До мого розпорядження полк дав верхового коня, що на ньому я об'їздив один по одному полки нашої дивізії, — з мітинга на мітинг.

— Хто їде? — за улісся вискочив верхівець. Я назвав себе. Верхівець проскочив повз мене, низько припавши до сідла, раптом над моїм вухом продзигчала одна і друга куля. Мій кінь рванув. Я ледве втримався у сідлі. Назустріч їхав верхівець.

— Товаришу, ти не зустрічав капітана — спитав він мене. — Відстав я від нього і не можу наздогнати.

— Якого капітана?

Він назвав прізвище людини з лопаткуватою борідкою і довгим крючкуватим носом.

III.

Коло Держпрому я зустрів його в день приїзду. Саме в той момент він смакував думку: «Ех, якби висадити в небо цей повітряний замок і он ту брилу нагромаджень «держпроектів» і весь цей майдан, а разом і того он що спостережливо дивиться».

Тут він зіткнувся зі мною.

По обіді він пішов глянути на свій особняк. Ось і Пушкінська. А ось і той безіменний провулок з його особняком. Але де той з визерунками, пофарбований в рожевий колір, будинок полковника Зарудіна. І потім це ж не той провулок. Там восени з-під коліс бризкала дзвінка, липка грязюка, а тут холодний дощ танцює по гладенькому асфальту, що чорним холодним дзеркалом впадає в гудрон Пушкінської вулиці. Але де ж його особняк? Невже зруйнували більшовики? От як вони будуть!

— Скажіть, де Саратинський провулок, — спитав він громадянина, що кудись поспішав.

— А оце він — в обидва боки.

А кого спитати, куди подівся один і другий низенькі будинки? Куди подівся будинок полковника Зарудіна.

Одубівши дивився вздовж провулка, що біг до блискучого гудрону вниз до набережної. Там була лазня, що належала його батькові. Лазня з номерами і проститутками.

— Народ заражається, а полковник наживається, — чув капітан слова промовця на трибуні, там на березі пересохлої річки того гарячого літа 1917 року.

— Але ви ще відчуєте руку капітана Зарудіна, — вирвалося в нього.

Коли очунався, побачив, що на розі Пушкінської, дивлячись один на одного світліми вікнами, підносяться вгору два п'ятиповерхових будинки, обличчювані в сірий колір з прямокутними синьо-чорними перехватами.

Промайнула думка:

— Це замість будинку полковника Зарудіна і купця Задоліна. Хотять масивами придушити нашого брата... Так, так, не місце особнякам і безіменним будиночкам.

Підслухав уривок розмови:

— Бачите, що створили. Сто років прожив би Харків і не побачив би таких «халупок».

— Да, техніка і освіта одно проги одного — будинок інженерів та техніків і будинок наукових робітників.

...Я йшов додому, щоб через дві години повернутися на збори, де треба було обговорити інформацію про недавню викрити органами ДПУ шкідницьку організацію на півдні України.

— І той певно теж у одній з таких, — пригадав я свого старого знайомого з лопаткуватою борідкою і крючкуватим носом.

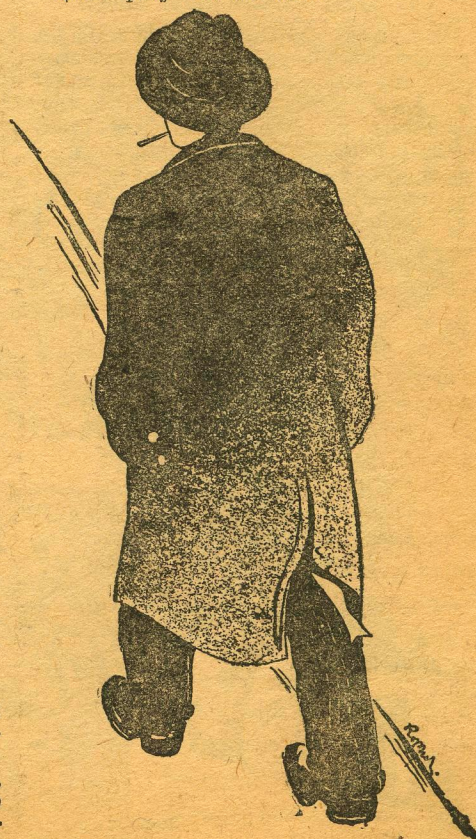
Я перетинав Саратинський провулок і зіткнувся віч-на-віч з капітаном Зарудіним.

— Ви? — сказав він так, як тоді в Одесі, п'ятнадцять років тому.

— Добридень! — відповів я.

Він хотів було пройти повз мене, але я затримав його руку.

Цього разу він не втік.

...і зіткнувся віч-на-віч з капітаном Зарудіним

ХАРКІВСЬКИЙ ТЕАТР РОСІЙСЬКОЇ ДРАМИ

Державний Драматичний Російський Театр почав своєю творчу путь «Ревизором» Н. В. Гоголя.

Низка радянських режисерів намагалась звільнити цю п'єсу від багатопудового нашарування пристосовницької традиції, яка нагромадилась більше, ніж за 80 років в умовах царської Росії. Ця вистава Харківського театру російської драми — також один із етапів в даному напрямі. Але слід визнати, що правильного й глибокого, потрібного нам, сценічного втілення «Ревизора» не дано.

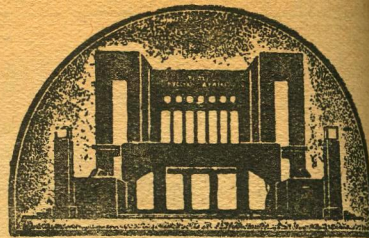
Основне протиріччя вистави — різностильність та різноплановість.

Безперечно цінне в режисерській роботі — спроба виявити в п'єсі низку нових реалістичних елементів, не підкреслених в ранішніх поставах «Ревизора». Сюди ми відносимо, наприклад, — 5-й акт, трактований режисурою дуже свіжо та сміливо: поява поміщика з власним оркестром та купчика, який ще неспміливо тримає себе в дворянському середовищі, бо процес завоювання торговельною буржуазією командних висот тільки починався. В цьому епізоді чудого підкреслено розташування класових сил того періоду — зародження та перші етапи капіталістичного розвитку Росії.

Цілком виправдане відмовлення режисера від вихода жандарма у фіналі спектакля (текст його передано городничому). Можна погодитись і з першою сценою спектакля — полупантомічного порядку, яка підкреслює жалюгідність буття миколаївської імперії.

Все це моменти — пізнавального, реалістичного порядку, що допомагають розкрити соціальний зміст гоголівської комедії. Але чимало в постанові й протилежних моментів. Захоплення самодільними окремими прийомами, занадто щедра навіщення спектакля елементами гротеска, буфонади, формалістичними трюками, безперечно обважнили виставу і, що найгірше, відтиснули на другий план здоровий реалістичний струмінь.

Цей же стильовий різнобій ще більшою мірою помітний в трактовці образів спектакля акторами. Поряд з такими чудесними реалістичними образами, як Городничий (арт. Зражевський), Осип — (засл. арт. Колобов), Ляпкін — Тяпкін — (арт. Столяров), Привалов (арт. Хлопов), — у виставу вриваються застигли, статичні маски (почмейстера, лікаря тощо). Образ Хлестакова, задуманий постановщиком Н. В. Петровим в дуже оригінальній трактовці, («в образі Хлестакова показують ту ложь, которая была существом эпохи. Все — на обмане, все на показе, ничего по существу»), — знижений буфонадними надмірами, захопленням, зовнішньою динамічністю, що переходить у в девільне вертіння по сцені.

М а р н а т е а т р у

Арт. Крамов в ролі Фільки (Інтервенція)

Арт. Колобов в ролі Буличева.

Всі ці хибі спектаклю пояснюються почасти недостатнім репетиційним часом при постановці «Ревизора».

Друга вистава — «Інтервенція» Л. Славина, що творилася в сприятливіших умовах, продемонструвала великі творчі можливості театру.

Тема п'єси: героїня більшовицького підпілля, міжнародна пролетарська солідарність, інтервенція як воєнно-політичний акт, крах буржуазної свідомості «молодої людини XIX століття».

Поставник спектаклю засл. артист Крамов зробив акцент тільки на ос-

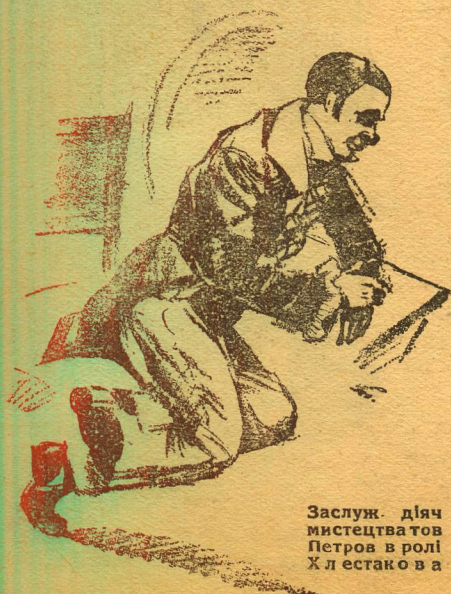
новному, головному, що є в п'єсі. Знайшовши ключ до вистави він зумів розкрити тему глибоко й майстерно.

Скромність, простота, відсутність позування, сила волі, непорушна певність в переможній революції — такі якості героїв більшовицького підпілля, що, спираючись на пролетарські маси, зуміли розколоти зламани армію інтервентів з її 50-ти тисячами солдат, танками та броньовиками. Зуміли зламати простим, але великим словом комуністичної правди. Образи героїв біль-

шовицького підпілля зогріли своїм теглим виконанням актори В. Яндат (Бродський), А. Парамонова (Жана Барб'є), В. Медведєва (Орловська), А. Столяров (Бондаренко).

Ще далі, в системі художніх образів, розгорнута в спектаклі тема міжнародної пролетарської солідарності і органічно з нею зв'язаний крах капіталістичних інтервенцій проти країни Рад. Шлях французьких солдатів, що усвідомили собі класову сутність імперіалістичної війни і повернули свою зброю на боротьбу зі шпільними ворогами — буржуазією всіх націй, з великою переконливою силою показаний у виставі артистом Л. Куляковим (Селестен), К. Жулінським (Алі). Те, що режисурі зуміла сценарія Алі, цей, на перший погляд, епізодичний персонаж, вивести на одне з провідних місць у спектаклі, говорить про велику політичну та художню артість керівництва театру.

Сімнадцятому з'їзду партії театр рапортував постановою п'єси Максима Горького «Бор Буличев та інші». В цікавій і яскравій постанові театр зумів донести до глядача глибоку ідею автора про загнивання капіталістичного суспільства, зумів поєднати індивідуальне з типовим. Тільки деякою мірою випадас з загального плану вистави недосить глибоке розкриття класової суті головного образу п'єси — Бора Буличева заслуженим артистом Колобовим. Цікава, подвійна робота режисури (Н. В. Петров і А. Г. Крамов), художника М. Беспалова і низки акторів (особливо Скопіної, Парамонові, Кулякова, засл. арт. Стрєвої - Сокольської) — в цілому дала нове і оригінальне сценічне втілення прекрасної

Заслуж. діяч мистецтв Петров в ролі Хлестакова

і великого пролетарського письменника.

Остання четверта постава харківського театру російської драми це — комедія В. Шкваркина «Чужа дитина».

Основна цінність комедії В. Шкваркина в тому, що в ній любовно, тепло показано нашу енергійну й життєрадісну молодь. Глядач відпочиває в театрі разом з Манею сміється над її «страшним з чужою дитиною», разом з Кошем, Яковом, Раєю жартує з старого дивана Караулова, з його дружини — старої обивательки, з ревнців Кості.

Д. Скопіна в ролі Мані

У нас є небезпека зійти на самі тільки водевільні трюки, вдатись до дешевого фарсу. Поставники спектаклю Н. В. Петров і А. Г. Крамов щасливо обійшли цю небезпеку, подавши «Чужу дитину» в плані ліричної комедії. Поставники прагнули дати повноцінні образи живих людей, які, в процесі переможного соціалістичного будівництва, переборюють і в собі дрібнобуржуазні заборони, набирають нових рис. Це завдання нізка виконавців вистави (Вренберг, Скопіна й інші) зуміли реалізувати талановито. З образів старшого покоління найсильніше враження справляє арт. Крамов в ролі Караулова. Ми бачимо як поволі ламає старий музика свої дрібнобуржуазні заборони і усвідомлює, що правда за молоддю.

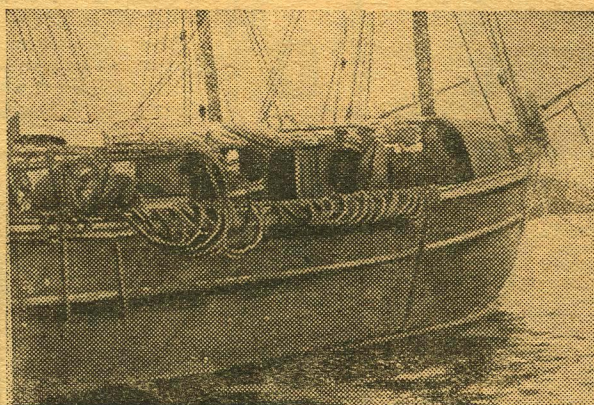
Любовне, тепле ставлення пролетарів Харкова до мистецтва, активна участь їх у керівництвом партії в його будівництві — ось основний важіль, що дав змогу в такий короткий термін підняти справу утворення Харківського театру Російської драми й подальшого процвітання та розвитку театру єдиним пролетарським фронтом з українськими, єврейськими та театрами інших народів УСРР.

Дніпро це не тільки «білий вугіль», не тільки важлива водна магістраль яка тепер з побудовою Дніпрельстану, Дніпровських шлюзів — набула виняткового значення для всього народного господарства соціалістичної України.

Не останнє місце посідає Дніпро і в робітничому постачанні своїми багатіючими рибними ресурсами.

Зокрема, Нижній Дніпро цього року має дати робітничим районам і колгоспному селу десятки тисяч центнерів риби. Весняна путина вже почалася.

Рибальські колгоспи вийшли на лови лящів, окунів, карасів, сомів й іншої риби.

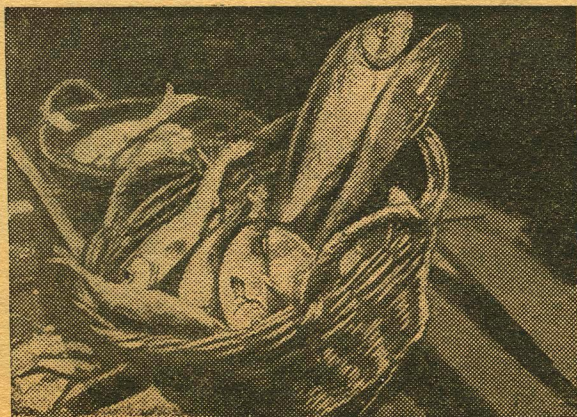
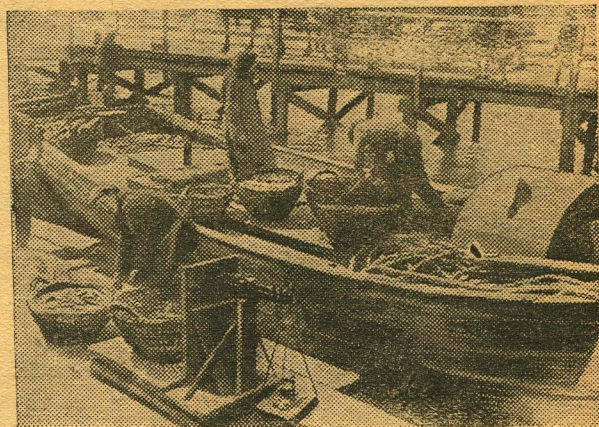
Романтика дугогубок, незграбних каюків, дубів, вусатих лоцманів одходить в небуття.

Сотні моторових човнів Укррибтресту, пронизуючи напорошену очеретяну тишу, провадять лов за допомогою найновітніших наукових і технічних засобів.

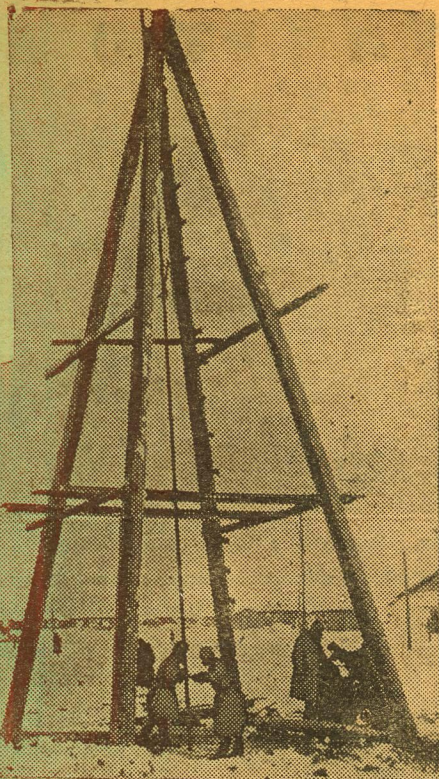
Од них намагаються не відстати, з ними змагаються

рибальські колгоспи. Херсонська артіля рибалок-водників «Золота Тоня» одна з найкращих серед рибальських колгоспів Нижнього Дніпра.

«Золота Тоня» з дня на день виконує норму денного лову, водночас даючи високі показники якості, наочно доводячи перевагу соціалістичних форм господарювання і в річковому рибальстві, що мають перетворити Дніпро на справжню золоту тону.

На фотах: рибалки артілі «Золота Тоня» тянуть невід на Дніпрі. За ними, вдалечині видно новий херсонський елеватор; рибальське судно Укррибтресту в Херсонському порту; вивантажують рибу з колгоспного баркасу; краші гатунки риби відібрані для робітників Донбасу.

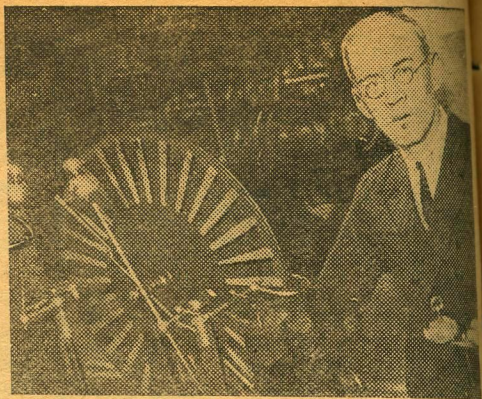

Локомотивбуд. В орських степах Середне-Волзького району гарячкою стукотять молотки, торохтять мотори тимчасових електростанцій і виростають нові і нові ряди сезонних будиночків. Це розпочалося тут будівництво. Орського паротягобудівельного гіганта — „Локомотивбуд“ 540 потужних паротягів, 540 ще потужніших теплотягів, 25000 тонн запасних частин — ось річна програма нового заводу. Це буде найбільший в Європі і другий в світі своєю потужністю локомотивний завод.

На фоті — свердлярі колодязі в робітничому селищі „Локомотивбуд“.

ШОСТА

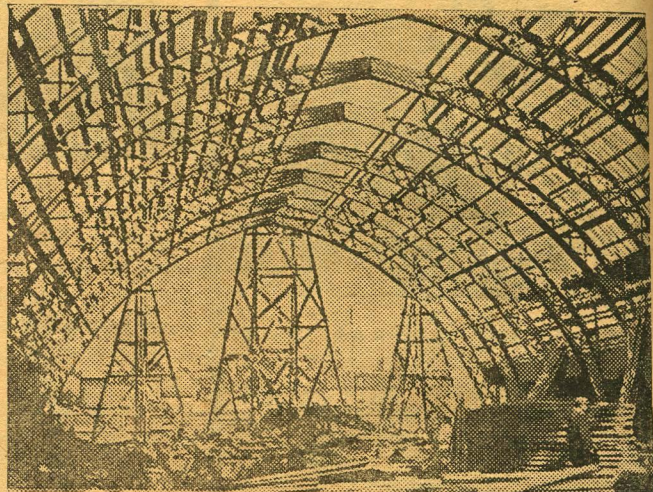
П'ятнадцять років робітничим факультетам. Недавно минуло п'ятнадцять років з того дня, коли видано декрет про організацію робітничих факультетів. П'ятнадцять років тому ідея робфаків викликала палкі дискусії, глуху і одверту протидію запліснаних рутинерів від науки і навіть неприхований саботаж. Та революційна ідея, закладена в організацію робфаків, перемогла. Вже десятки тисяч колишніх робфаківців стали інженерами, лікарями, визначними господарниками, професорами. На фоті — т. Фінейський один з перших викладачів московського робфака ім. Свердлова, організованого в жовтні 1919 року на підставі згаданого декрету ВЛКСМ. Тепер цей робфак — величезна школа для підготовки робочих кадрів. Робфак уже випустив кілька тисяч чоловіків. Тов. Фінейський працює і зараз на робфаку — він керівник предметної комісії з фізики.

Геть екзотику бруду. Колиш в країнах Сходу базар був центром життя. Що більше було місто, то більший був базар. Але не тільки більший, а ще і брудніший. Цей бруд правив за один із елементів славянської „східної екзотики“.

Країни радянського сходу жорстко борються з отією екзотикою бруду насамперед виганяють її з базарів, колишніх розсадників епідемій. В Сталінабаді і Ерівані, в Ташкенті і Тифлісі збудовано вже, і далі будуються криті, добре устатковані і удосконалені ринки.

На фоті — будівництво нового великого критого ринку в Тифлісі. В ньому буде 28 крамниць і 60 рундуків для торгівлі з колгоспниками. Загальна площа нової будівлі — три тисячі квадратних метрів.

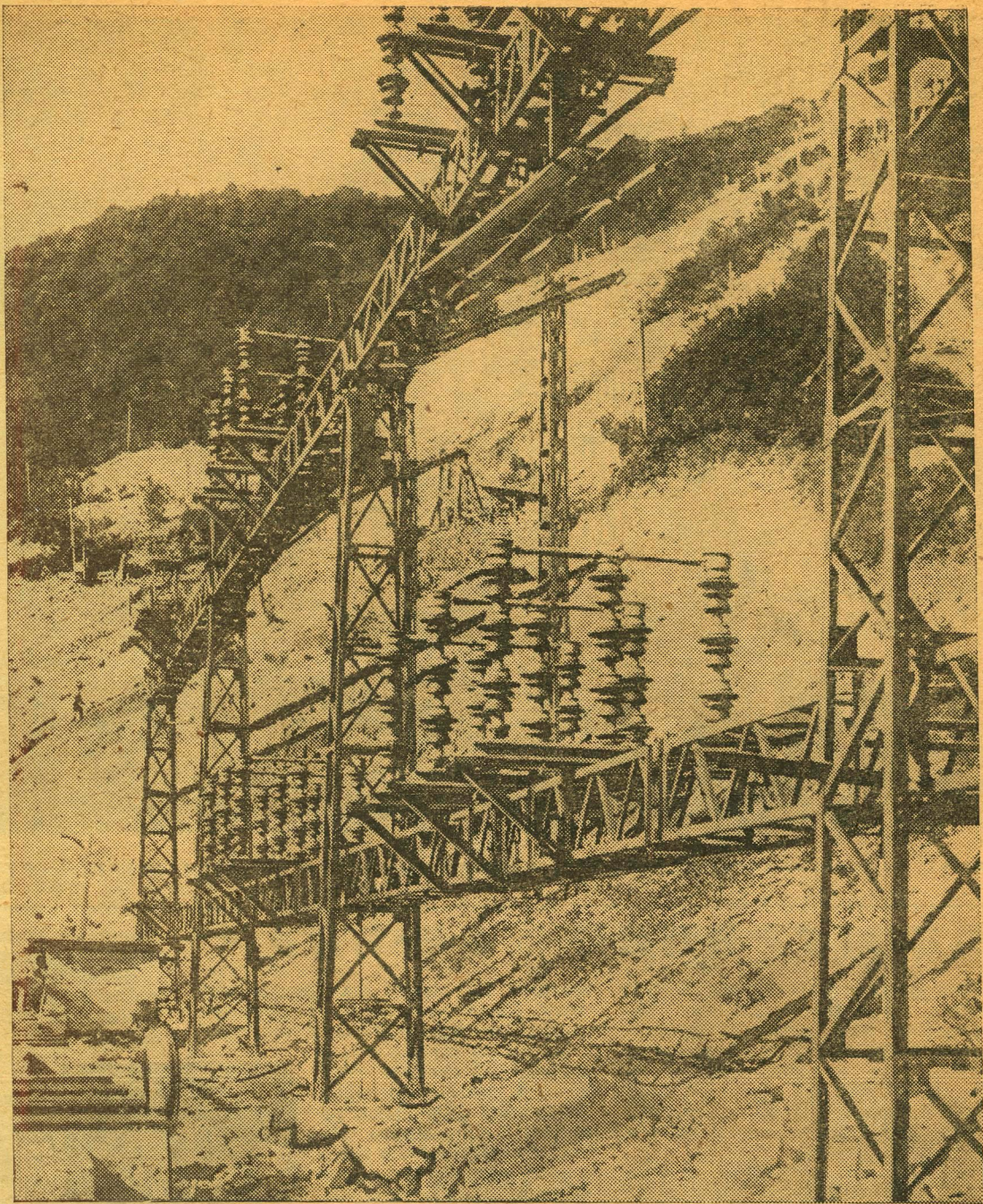
У Харкові є цілий ряд національних шкіл для дітей вірменів, татар, корейців і т. д.

На фоті: піонери харківської вірменської школи перед початком зборів піонерського активу організували співи і танки в національних костюмах.

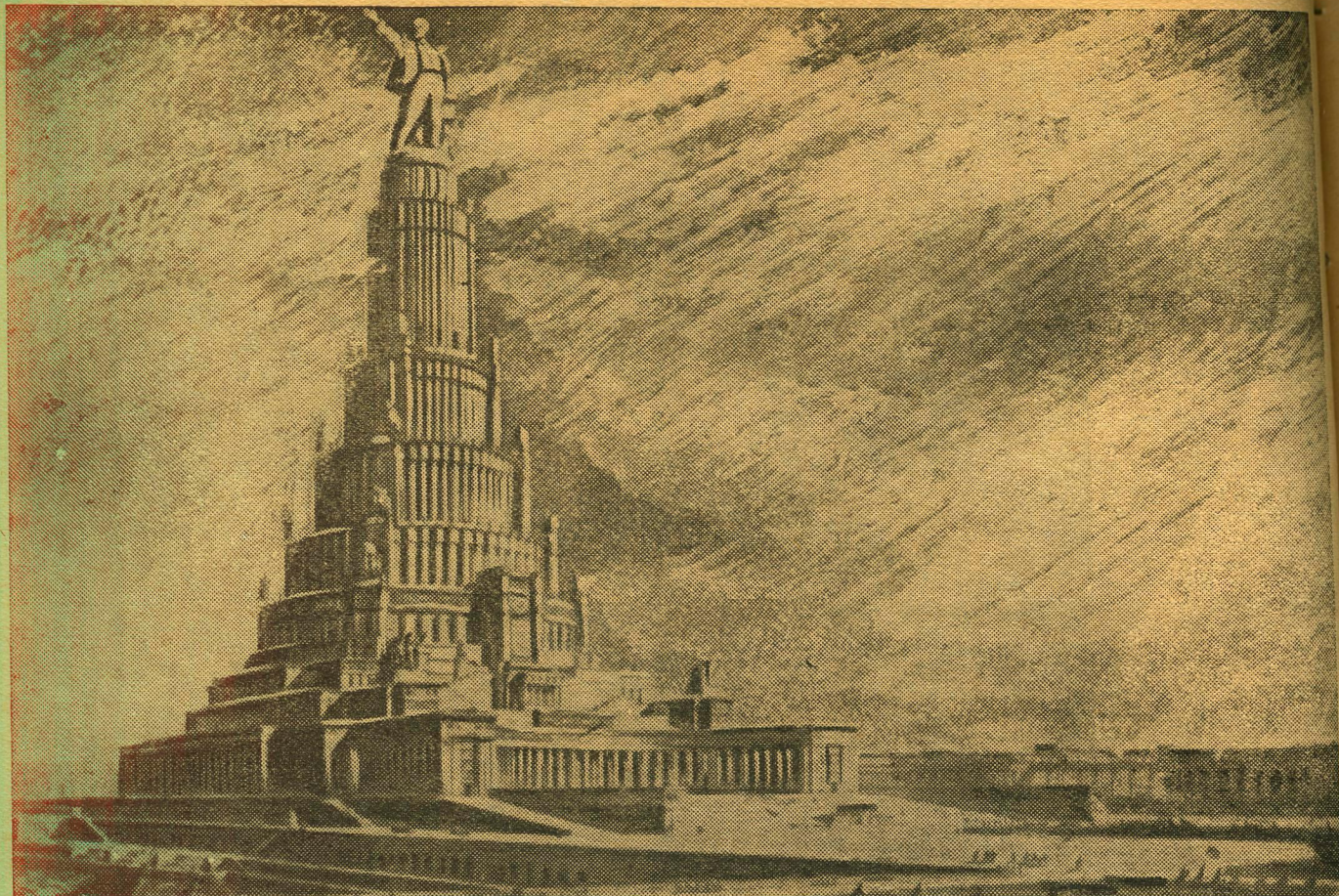

Ще більше мила! Одним з найпростіших і разом з тим дуже промовистим загально-визнаним фактом, що свідчить про значне підвищення добробуту трудящих в Радянському Союзі, — є небувало вирослий попит на мило, особливо на кращі туалетні сорти. Не зважаючи на те, що всі миловарні заводи збільшили вдвоє-втричі, а деякі ще більше випуск продукції, — мило розходиться велетенськими кількостями і ще трапляються випадки, що його не вистачає.

На фоті — зразки кращих сортів туалетного мила, що його випускає московська фабрика „Свобода“. Ця фабрика 1934 року має випустити 15.000 тонн туалетного мила. Половина з цього мила буде в обгортках.

Новими незнаними тут деталями прикрашаються колись глухі гірські ущілини, непрохідні пустелі і дикі скелі. Чим далі більше розгалужуються лінії електро-передач і сталеві щогли крокують в нові і нові місцевості. На фоті — щогли відкритої підстанції на Гізель - Доні.

Проект велетенського, небувалого в світі за розміром і характером Палаца Рад в Москві

„ПОВІТРЯНИЙ ЗВ'ЯЗОК“

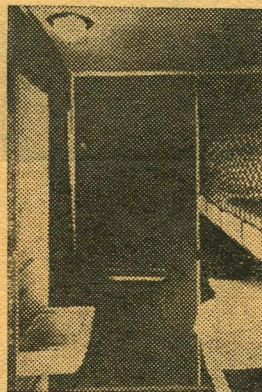
Гітлер у своїй книзі «Мейн Кампф» оповідає, що коли він довідався про оголошення війни (мовиться про світову різанину 1914—1918 р.), то від захоплення став на коліна і палко помолвився богу.

Нинішній німецький фашизм не менш палко молиться богам війни, ніж

молвився його вождь два десятки років тому. Якщо фашизм у всіх країнах означає готування до війни, то німецький фашизм означає найшаленіше, найскаженіше готування й організацію війни. Війна стала „державною релігією“ і „провідною вісю“ всієї внутрішньої і зовнішньої політики німецького фашизму. Ось один із численних афоризмів „міністра пропаганди і освіти“ Геббельса: Війна — така ж природна справа для мужчини, як для жінки — родити дітей“.

Покинувши Лігу націй і конференцію „роззброєння“ щоб остаточно розв'язати, собі руки, провадячи безкраї переговори про „рівність озброєнь“, щоб виграти час, німецький фашизм скаженими темпами наздотання своїх імперіалістичних конкурентів в царині озброєння. Фактичний рівень німецьких озброєнь давно уже перебільшив ті норми, що їх Німеччина пропонує, як базу для переговорів. За повідомленням закордонної преси, Німеччина на випадок мобілізації може виставити 3½ мільйони добре навчених солдатів, озброєних всіма видами зброї. Особливу увагу приділяє німецький фашизм

розвиткові воєнної авіації, цілком захищеної Німеччині Версальським договором. Під виглядом „спортивних“, „поліцейських“ і „цивільних“ літаків фашистська Німеччина вже утворила потужну воєнну авіацію. На чолі кампанії щодо створення воєнної авіації стоїть Геринг, колишній пілот і нинішній міністр авіації. Щоб підвищити „громадську температуру“ фашистські газети по команді Геринга до хрипоті кричать про беззахисність Німеччини з повітря, друкують фашистські вигадки про наскоки таємничих „червоних аеропланів“ на німецькі міста і т. п.

Пасажирська каюта цепеліна „Л-129“

Закордонні газети повідомляють, що німецькі авіазаводи можуть випускати щомісяця до 5.000 літаків.

З воєнною ж метою інтенсивно розгортається і німецьке дирижаблестро-

ництво. На словах, звичайно, нові дирижабли призначені лише для торговельно-пасажирського зв'язку з Америкою. Але на практиці ці повітряні дредноути легко можуть „підтримувати зв'язок“ хемічними бомбами з усякою іншою, не так далекою країною...

К. Лінд.

Один із гігантських цепелінів, що будується у Фрідріхсгафені. Цей цепелін „Л-129“ багато більший від усіх попередніх. Він розрахований на 50 пасажирів, крім команди. На фоті — кістяк будованого цепеліна

ШАХИ Й ШАШКИ

За редакцією О. О. Алехіна

Конкурс на розв'язання завдань

(Умови див. № 1 „Всесвіту“)

Завдання № 13

І. А. Шіфман

Завдання № 14

а b c d e f g h

Білі: Кр а7, Ф f5, Т d8, h4, С b5, К d4, е4, п. b6, е5, f2, g3 . . . (11)
Чорні: Кр d4, Ф h8, Т g7, С а3, К g1, п. а4, с5, d2, f6, f7 . . . (10)
Мат за 2 ходи.

а b c d e f g h

Білі: Кр е1, Ф а7, Т d2, h6, С g8, h2, К с3, е5, п. b5, с6 . . . (10)
Чорні: Кр d6, Т d4, е6, С а3, g5, К е8, f8, п. b6, c4, d7, е7 . . . (11)
Мат за 2 ходи.

Завдання № 15 Гольцаузен

Білі: Кр е1, Ф d4, Т с4, С h3 . . . (4)
Чорні: Кр b5, С b7, с7, п. а5, d7, f4 (6)
Мат за 3 ходи

Завдання № 16. Е. Цеплера

Білі: Кр а8, Ф d6, Т g6, п. f3, f4, g2 (6)
Чорні: Кр h5, Т h5, п. f5, g7, h7 . . . (5)
Мат за 3 ходи

Подаємо партію Ботвінник - Юдович, грану на всесоюзних змаганнях на турнірі 1933 р. Ця партія є одна з найкращих на цьому турнірі. Вона ще раз характеризує велику обдарованість М. М. Ботвінника.

Партія № 2. Захист Грюнфельда.
10-й тур всесоюзної першості 1933 р.
Білі М. М. Ботвінник.
Чорні М. М. Юдович.

1. с2 — с4, К g8 — f6, 2. d2 — d4 g7 — g6, 3. К b1 — c3 (ще енергійніше певно було б 3. f3) d7 — d5, 4. К g1 — f3 (у партії з Левенфішем з того самого турніра Ботвінник зразу зіграв 4. Ф b3. В цьому разі на 4... с6 відповідають 5. с: d5 К: d5, 6. е4 К: с3, 7. b: c3 з прекрасною грою) С f8 — g7, 5. Ф d1 — b3 с7 — с6, 6. е4: d5 К f: d5, 7. С c1 — d2 0 — 0, 8. е2 — е4 К d5 — b6 (на b6 кінь стоїть дуже невдало. Перевагу треба

було віддати розмінів на с3) 9. Та1 — d1 (захищаючи пішака d4 і зберігаючи сильний центр) Ф d8 — с7, 10. С f1 — е2 К b8 — d7, 11. а' — а4 (спричиняючи послаблення пункта b6) а7 — а5, 12. С d2 — е3 Ф с7 — d6, 13. К с3 — а2 е7 — с6, 14. 0 — 0 h7 — h6, 15. Та1 — c1 f7 — f5 (щоб після розміну на е4 здобути поле для коня b6, який зв'яже всі фігури ферзевого фланга чорних), 16. К а2 — c3 Кр g8 — h7, 17. Т f1 — d1 (загрожуючи з руйнівним ефектом розкрити гру ходом d4 — d5) f5: е4, 18. К с3: е4 Ф d6 — b4 (через слабкість королівського фланга чорні стоять дуже погано, а гонитва за пішаком лише прискорює розгром). 19. Ф b3 — c2 Ф b4: а4, 20. b2 b3 Ф а4 — а3, 21. К f3 — h4 (хід що виграв, бо пункт g6 тепер не захищений) Ф е3 — е7, 22. К h4: g1 Кр h7: g6, 23. С е2 h5!! Чорні здались, бо від мата немає захисту (... 23... Кр h7, 24. К f6 + 1 25. Ф h7 X, або 23... Кр: h5, 24. К f6 + 1 25. Ф е4 X).

ХРОНІКА

О По всій Україні відбуваються фабрично-заводські, установські, вишівські, шкільні низові турніри — перший етап всеукраїнського шахматного турніру молоді. Лише в Києві і Харкові, за неповними даними, охоплено понад 8000 учасників. Останні два етапи турніра — обласні змагання і фінал відбудуться у другій половині квітня і першій декаді травня.

О На знак XVI роковин Червоної армії у Харківському БЧА відбувся матч збірної гарнізона — збірної низових гуртків, що закінчився перемогою збірної гарнізона з рахунком + 42, — 23.

ОДЯГ 1934 РОКУ

Зразки, що їх розробили лабораторії Укршвейтресту

Фасон двобортного чоловічого пальта. Праворуч — на виставці фасонів представники Укршвейтресту дають пояснення відвідувачам

Фасон дитячого демісезонного пальта „Фантазі“ на 1934 рік. Фасон цей розробили лабораторії Укршвейтресту

К СВЕДЕНИЮ ЛЕЧЕБНЫХ УЧРЕЖДЕНИЙ!

«МОСОБЛХИМПРОМСОЮЗ»

ХИМИКО-ФАРМАЦЕВТИЧЕСКАЯ ФАБРИКА

«Гален-Москва»

МОСКВА, 55-БАХМЕТЬЕВСКАЯ УЛ. 2-й ВЫШЕСЛАВЦЕВ ПЕР., 6-А.

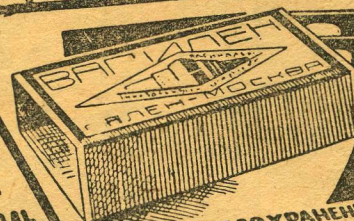
Секаровская жидкость
(ВЫТЯЖКА ИЗ СЕМЕННЫХ ЖЕЛЕЗ)

РАЗРЕШ. НКЗ № 8362.
ПРИМЕНЯЕТСЯ ПРОТИВ ИСТОЩЕНИЯ,
УПАДКА СИЛ, ПОЛОВОГО БЕССИЛИЯ
И НЕВРАСТЕНИИ ВО ВСЕХ ЕЕ ВИДАХ

**МЕДИЦИНСКИЙ
АКТИВИРОВАННЫЙ УГОЛЬ
«КАРБОЛЕН»**

В ТАБЛЕТКАХ, КРУПИНКАХ И В ПОРОШКЕ ДЛЯ
ВНУТРЕННЕГО УПОТРЕБЛЕНИЯ. РАЗРЕШ. НКЗДРАВ № 4211
РЕКОМЕНДУЕТСЯ ВРАЧАМИ ПРИ РЯДЕ ЖЕЛУДОЧНО-
КИШЕЧНЫХ ЗАБОЛЕВАНИЙ, — ПРИ ПРОЦЕССАХ УСИЛЕННОГО
БРОЖЕНИЯ В КИШЕЧНИКЕ, ПРИ АРТЕРИОСКЛЕРОЗЕ, ПРИ
ОТРАВЛЕНИЯХ ЯДАМИ, ГРИБАМИ, НЕДОБРОКАЧЕСТВЕН-
НЫМИ ПИЩЕВЫМИ ПРОДУКТАМИ, В ГИНЕКОЛОГИИ
ПРИ СЕПТИЧЕСКИХ АБОРТАХ И КАК ПРИСЫПКА
ПРИ ГНОЙНЫХ РАНАХ И ПЛОХО ЗАЖИВАЮ-
ЩИХ ФИСТУЛАХ.

**ДЛЯ ПРЕДОХРАНЕНИЯ ОТ
БЕРЕМЕННОСТИ** ВЫПУЩЕНЫ ВАГИНАЛЬНЫЕ ШАРИКИ
«ВАГИЛЕН», ПРИГОТОВЛЕННЫЕ НА ПРОТИВОЗАЧАТОЧ-
НОМ ПРЕПАРАТЕ ХИНОЗОЛЕ. РАЗРЕШ. НАРКОМЗДРАВОН.

ПРОДАЖА ВО ВСЕХ АПТЕКАХ И МАГАЗИНАХ САНГИГИЕНИ СССР
СПОСОБ УПОТРЕБЛЕНИЯ ПРИ ПРЕПАРАТЕ

ПРИ ОТСУТСТВИИ НА МЕС-
ТАХ ЗАКАЗЫ ИСПОЛНЯЮТСЯ
ПРИ ПОЛУЧЕНИИ ЗАДАТКА В
50% ПОСЫЛОЧНОЙ КОНТЬ-
РОИ «ГОРТ» — МОСКВА,
МОСКВОРЕЦКАЯ УЛ. 26/

НА СУММУ СВЫШЕ 200 РУБ. ЗАКАЗЫ МОГУТ
ВЫПОЛНЯТЬСЯ НЕПОСРЕДСТВЕННО ФАБРИКОЙ

„НОТЫ—ПОЧТОЙ“ **Центральный нотный магазин** **МОГИЗ'а**

Москва, Центр, Неглинная, 14. Телефон № 3-69-31

ВЫСЫЛАЕТ ИСКЛЮЧИТЕЛЬНО НАЛОЖЕННЫМ ПЛАТЕЖОМ БЕЗ ЗАДАТКА

Самоучители и школы для музинструментов
(по нотной и цифровой системам)

- 1. Гитара 7-ми стр. — Иванов 3-45
- Мандолина — Александров. 1-50
- Балалайка — Илюхин. . . . 1-00
- „ — Луканихин . . . 2-00
- Гармоника 2 х рядн, венская, 21 кл.,
12 бас., русско-нем. строй —
Сергеев и Голубев 1-50

По нотной системе

- Баян 52 клав. 90 басов — Гладков
и Голубев 4-00
- Фортепиано — Бейер 3-75
- Мандолина или 4-х стр. домра — Розов 4-40
- Скрипка — Брож, ч. I 3-00
- Скрипка — Берно, ч. I 4-50
- Виолончель — Ли 5-00

- Труба или корнет — Орвид 6-00
- Флейта — Платонов 8-50
- Волторна — Шоллар. 4-75
- Кларнет — Блатт, ч. I 4-00
- Труба „Б“ или „Ц“ — Китцер 7-50

- Основы МУЗЫКАЛЬНОЙ ТЕХНИКИ —
Драгман, вып. 1-й: корнет, труба,
тенор, баритон (кларнет) 4-00
- вып. 2-й: бас „Б“, альт,
волторна 4-00

Портреты композиторов: Бетховен,
Шопен, Моцарт, Григ, Чайков-
ский, Глинка, Римский-Корсаков,
Мусоргский и др., размер 18х24

ЦЕНА КАЖДОГО ПОРТРЕТА по 1 р. 25 к.
Те же портреты, формат открытки по 35 к.

КАТАЛОГИ ВЫСЫЛАЮТСЯ ПО ПЕРВОМУ ТРЕБОВАНИЮ

НКЗ — УССР

ТРЕБУЙТЕ ВСЮДУ:

УКРКУРУПР

ВО ВСЕХ КИОСКАХ, РЕСТОРАНАХ,
СТАНЦИОННЫХ БУФЕТАХ,
В АПТЕКАХ МИНЕРАЛЬНЫЕ ВОДЫ:

ЛУЧШИЙ СТОЛОВЫЙ НАПИТОК

РЕКОМЕНДУЕТСЯ

МИРРАД

При заболеваниях: желудочно-кишечного тракта,
катарра желудка с пониженной кислотностью,
болезнях печени, желчных путей и подагре

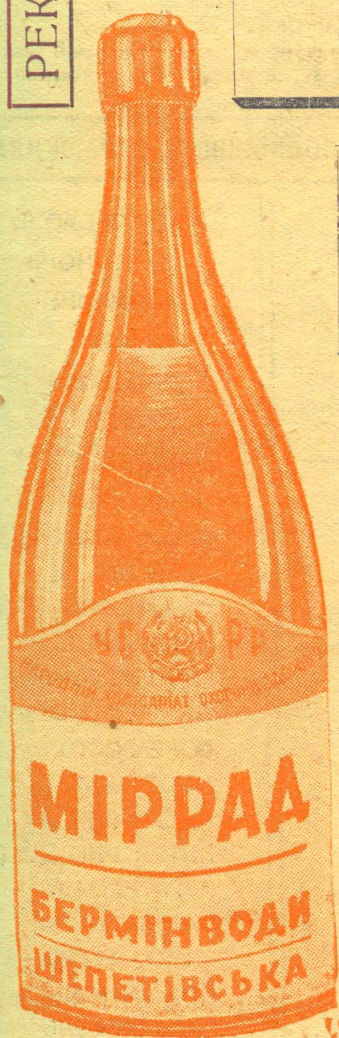
РЕКОМЕНДУЕТСЯ

БЕРМИНВОДЫ

При заболеваниях: почек, почечных лоханок,
желудочно-кишечного тракта с повышенной
кислотностью, болезнях обмена веществ

ШЕПЕТОВСКАЯ

При заболеваниях: почечных лоханок,
обмена веществ, катаррах желудка и кишок

ЦЕЛЕБНЫЕ СВОЙСТВА
МИНВОД УКРАИНСКИХ
ИСТОЧНИКОВ ПОДТВЕРЖДЕНЫ
МНОГОЧИСЛЕННЫМИ
НАБЛЮДЕНИЯМИ
ПРОФЕССОРОВ-СПЕЦИАЛИСТОВ

ТРЕБУЙТЕ
СООТВЕТСТВУЮЩУЮ
ЛИТЕРАТУРУ

ЛУЧШАЯ ЛЕЧЕБНАЯ ВОДА

С ЗАПРОСАМИ ОБРАЩАТЬСЯ: г. Харьков, Горяиновский пер., № 12, Укркурупр, тел. 3-41-34

ОПТОВЫЙ СКЛАД В ХАРЬКОВЕ: ул. Свободной Академии, № 47

НАРКОМЗДРАВ УССР
ХАРЬКОВСКОЕ МЕДИЦИНСКОЕ ОБЩЕСТВО

ВСЕУКРАИНСКИЙ ИНСТИТУТ
ЭНДОКРИНОЛОГИИ И ОРГАНОТЕРАПИИ

== ПРОИЗВОДИТ: ==

ГЕМАТОГЕН

(ПРЕПАРАТ КРОВИ) ЖИДКИЙ И В ТАБЛЕТКАХ.
Применяется при малокровии, туберкулезе и рахите.

ФОСФРЕН

(ФОСФОР ДЛЯ МОЗГА). В ТАБЛЕТКАХ.
Применяется при общем понижении тонуса нервной системы, переутомлении, при упадке умственных и физических сил.

СПЕРМОЛЬ

(ВЫТЯЖКА ИЗ СЕМЕННЫХ ЖЕЛЕЗ)
Применяется для укрепления всего организма, нервной системы, улучшения деятельности сердца, при астме и как общее тонизирующее.

ОРГАНОПРЕПАРАТЫ В ТАБЛЕТКАХ И В АМПУЛАХ ДЛЯ ПОДКОЖНОГО ВПРЫСКИВАНИЯ

ИНСУЛИН
ПРОЛАНОЛЬ
ФОЛИКУЛОЛЬ
ЛЕО - СПЕРМОЛЬ
ТИР - СПЕРМОЛЬ
ТИР - ОВАРИН

МАММИН
ТИРЕОНДИН
МИОЛЬ
ЛИЕНИН
ПРОСТАТИН
ТИМИКОЛЬ

ЛЮТЕОГЛЯНДОЛЬ
ПРОПРОВАРИН
ЦЕРЕБРИН
ПИТУСПЕРМОЛЬ
ПАНКРЕОСПЕРМОЛЬ
ОВАРИН

ЛЕЦИТОГЕМОЛЬ
ФРЕНОНОЛЬ
АНДРЕМАЛИН
РЕТИНОЛЬ
ГЕПАТИНОЛЬ
ТОРУЛИН
АРСОГЕМОЛЬ
ФЕРРО - ФИТОЛЬ
БРОМЛЕЦИТОЛЬ
ГЕПАТИН
ОВАРИОГИПОФИЗИН
ГАСТРИНОЛЬ
АНТИТИРЕОИДИН
ЛАКТОПРОТЕОЗАН
СОВЕРГОСТОЛЬ
МИОНОЛЬ
ПИТУИГРИН „Р“ (в амп.)
ПИТУИГРИН „А“ (в флак.)
ПАРАТИРОЛЬ
АРСОЛИЕНОЛЬ
ЗИМО - ФЕРРО - ФИТОЛЬ
ЙОДОФИТОЛЬ
ПАНКРЕОТОЛЬ
ГРАВИДОЛЬ

ПРОДАЖА ВО ВСЕХ АПТЕКАХ И МАГАЗИНАХ САНИТАРИИ И ГИГИЕНЫ СССР